

Prema Brownu Isus je bio samo čovjek a nipošto bogočovjek, kako je svekoliko kršćanstvo vjerovalo kroz stoljeća. Stoga su kršćani sve do sada živjeli u zabludi! Prevarila ih je sustavna varka crkvenih vlasti tijekom stoljeća. Lik u njegovoj knjizi izjavljuje da su Isusovi sljedbenici vjerovali da je on obični smrtnik sve do Nicejskog sabora 325. g. Odluka o Isusovu božanstvu donesena je glasovanjem! Sve je to bilo maslo novoobraćenoga cara Konstantina koji je predsjedavao na tome saboru.

ZAVJERA 4: Konstantin je krivotvorio Bibliju u četvrtom stoljeću da bi zataškao Kristovu ljudskost i nametnuo njegovo božanstvo.

Prema toj maštovitoj rekonstrukciji povijesti, Crkva je po Konstantinovu nalogu uništila dokumente izvornog kršćanstva i cenzurirala Bibliju da bi je uskladila sa »službenom verzijom« rane povijesti. Citiram:

Konstantin je naručio i financirao sastavljanje nove Biblije u kojoj su bila ispuštena evanđelja u kojima se govorilo o Kristovim ljudskim osobinama i popravljena ona u kojima je predstavljen kao božanska osoba. Ranija evanđelja zabranjena su, sakupljena i spaljena. (str. 236)

Iako je ta teza u cjelini neodrživa, valja napomenuti da ona sadrži i istinite elemente. Ponajprije, obraćenje cara Konstantina zaista je bilo prekretnicom u povijesti Crkve. Zatim, Nicejski je sabor (325. g.) donio odluku o božanstvu Isusa Krista i odredio što kršćani moraju vjerovati. Nadalje, stvaranje kanona Novog zavjeta (službeno prihvaćena popisa autoritativnih knjiga) dobilo je zamah u tom razdoblju iako je taj proces zaključen, barem prema protestantskom stajalištu, tek 367. g. po Atanazijevu popisu. (Rimokatolici su odredili kanon tek u šesnaestome, a pravoslavci u sedamnaestom stoljeću.) No scenarij iz Brownove knjige sadržava brojne tvrdnje koje su itekako prijeporne.

Konstantin je htio Crkvi nametnuti novu stranu teologiju o Kristovu božanstvu i u tu je svrhu sazvaio Nicejski sabor. Namjestio je glasovanje na saboru u korist novog nauka o božanstvu Isusa Krista i današnje vjerovanje o Kristovu božanstvu zasniva se samo na glasovanju. U istu je svrhu naručio novu verziju Biblije. Četiri evanđelja koja se nalaze u njoj tvorevine su četvrtog stoljeća. Konstantin je prilagodio neke tekstove da bi jasnije potvrdili novo poimanje o Isusovu božanstvu i izbacio je osobine koje upućuju na Isusovu ljudskost. Dao je spaliti ranija evanđelja koja predstavljaju Isusa kao običnog smrtnika.

Idem o redom:

1. Jasno je što je bio Konstantinov politički cilj. Želio je iskoristiti kršćanstvo kao čimbenik jedinstva zapadnoga (latinskoga) i istočnoga (grčkoga) dijela Rimskoga Carstva. U tadašnjoj je Crkvi bilo nekoliko ozbiljnih rasprava i podjela. Prednjačila je borba oko božanske naravi Isusa Krista. Budući da razjedinjena Crkva nije mogla ispuniti njegovu svrhu, Konstantin je tražio formulu jedinstva. Nije mu bilo važno što će Crkva vjerovati i nije imao nakanu Crkvi nametnuti neko svoje uvjerenje. To bi samo stvorilo još veću neslogu. Radio je na crkvenom jedinstvu. Htio je da biskupi pronađu teološku formulaciju koja će imati što širu potporu na zapadu i na istoku. To mu je i uspelo. Formulaciju je potpisala velika većina nazočnih biskupa i Konstantin je prihvatio stajališta naširoko prihvaćena stoljećima u Crkvi i koristio se njima kao čimbenikom za jedinstvo u Crkvi i u Carstvu. Nije mu bilo potrebno u tu svrhu promijeniti crkveni nauk. Bilo mu je važno pronaći prevladavajući nauk Crkve kao temelj jedinstva.

2. Prema Brownu doktrina o Kristovu božanstvu prodrla je u Crkvu tek u četvrtom stoljeću, i to glasovanjem koje je nadzirao car. Citiram:

»Draga moja«, izjavio je Teabing, »do tog trenutka u povijesti na Isusa su njegovi sljedbenici gledali kao na smrtnog proroka... velikoga i moćnog čovjeka, ali ipak čovjeka. Smrtnika.«

»Ne Sina Božjega?«

»Ne«, rekao je Teabing. »Isusovo postavljanje za 'Sina Božjega' službeno je predložio i izglasao Koncil.«

»Čekajte. Kažete da je Isusov status božanstva bio rezultat glasovanja?«

»Tako je, i to relativno tijesnoga rezultata«, dodao je Teabing. (str. 235)

Opet se ističe autorovo površno znanje. Pozadina Sabora bila je kristološka raspra Arija i Atanazija, u kojoj je Arije tvrdio da je Krist stvoreno biće, a ne Bog u potpunom smislu. Prijepor nije jenjao ni nakon Sabora. Nastavljao se još dugo nakon njega. Konstantin se u tome nije dobro snalazio jer je slabo razumio teološke rasprave i nije znao uz koju stranu treba pristati! U cijeloj raspravi, međutim, nitko od sudionika nije smatrao Krista običnim smrtnikom, nego mnogo, mnogo višim. Svi su vjerovali da je Krist Božji Sin. Sam Arije, najistaknutiji borac protiv cjelovitoga Kristova božanstva, vjerovao je da je Isus prvo Božje stvorenje i njegov posrednik u stvaranju svemira! Ideja da je kršćanstvo do tog trenutka vjerovalo samo u običnog smrtnika, a ne u Božjeg Sina, ne odgovara činjenicama. Četiri kanonska evanđelja vrve dokazima, implicitnim i eksplicitnim, o božanstvu Isusa Krista, a ona su napisana u prvom stoljeću. Suvremeno istraživanje indicira da se evanđelja temelje na još ranijim izvorima u kojima je prisutan isti stav. To znači da je svekoliko kršćanstvo, od samoga početka, vjerovalo da je Isus mnogo, mnogo više od običnog smrtnika. Ideja da je teološki nekompetentan car jednim

potezom mogao promijeniti višestoljetno uvriježeno vjerovanje cijele Crkve i nametnuti joj »novu Bibliju« očito je apsurdna. Uostalom, svi su sudionici te složene debate svoje argumente temeljili na navodima iz kanonskih novozavjetnih knjiga!

Što se tiče »razmjerno tijesnog rezultata glasovanja« na Nicejskom saboru, od oko tristo biskupa samo su dvojica odbili potpisati dogovorenu formulaciju! Još jedna »packa« Brownu.

3. Nema nikakvih dokaza da je Konstantin naručio »novu Bibliju«. Budući da je htio prihvatiti prevladavajuće uvjerenje Crkve, nije za tim uopće imao potrebu. Nadalje, Brown očito griješi kad tu spominje cijelu Bibliju. Vjerojatno misli na Novi zavjet jer je kanon Starog zavjeta određen mnogo prije Kristova rođenja! Griješi kad govori o presudnoj ulozi Konstantina jer on nije bio zaslužan za određivanje kanona Novog zavjeta. Konačni je popis sastavio Atanazije tri desetljeća nakon careve smrti! On inače nije bio carev miljenik. Konstantin ga je prognao u Galiju! Kanon, dakle, nije bio oblikovan zbog trenutna careva hira niti je on bitno utjecao na njegov sadržaj. Sastavljanje knjiga novozavjetnog kanona bio je dugotrajan, kontinuiran proces koji je trajao od početka drugog stoljeća sve do 367. g. Novozavjetne su knjige prihvaćene zato što su kršćanski vođe diljem rimskog svijeta prepoznali u njima nadahnuće Duha Svetoga i apostolski autoritet. Nisu postale autoritativnima zato što ih je Konstantin proglasio takvima. Nisu ušle u kanon ni zbog glasovanja biskupa. Prihvaćene su kao kanonske zato što su već uživale autoritet u Crkvi. Kler je samo prepoznao njihov utjecaj među kršćanskim pukom.

4. Ideja da su četiri kanonska evanđelja tvorevine četvrtog stoljeća besmislica je.

Stručnjaci za Novi zavjet slažu se da su sva četiri evanđelja napisana prije kraja prvog stoljeća. U drugom stoljeću, zbog progonstva, bilo je važno definirati koja su evanđelja nadahnutna, koja imaju božanski autoritet. Prepisivanje je u to doba bilo mukotrпно i skupo. Progonitelji su nastojali uništiti sve crkvene rukopise i mučili su kršćane da odaju gdje se te knjige nalaze. Mnogi su dali svoj život da bi zaštitili te svete rukopise. Budući da je tada bilo u optjecaju možda čak i više od trideset različitih »evanđelja«, vjernici su morali znati zbog kojih knjiga vrijedi umrijeti. Stoga su Muratorski kanon, Justin Mučenik i Irenej jasno identificirali četiri kanonska evanđelja kao pravovjerna. Bila su diljem Carstva prihvaćena dva stoljeća prije Konstantinova obraćenja! Dakle, imamo pismene dokaze iz drugog stoljeća ne samo o postojanju četiriju evanđelja u to doba nego i o njihovoj širokoj prihvaćenosti među narodom Božjim. Teza da su nastala u četvrtom stoljeću besmislica je.

5. Tvrdnja da su »bila ispuštena ona evanđelja koja su govorila o Kristovim ljudskim osobinama« još je besmislenija. Gnosticima su bili ti koji su se borili protiv ljudskosti Kristove, a ne kršćani! U borbi protiv gnostika kršćani su morali afirmirati upravo ljudskost Isusa Krista. Nicejska je formulacija jasno potvrdila njegovu potpunu ljudskost. Da je Konstantin skovao

zavjeru protiv Isusove ljudskosti, oborio bi nicejsku formulaciju koja je bila njegovo remek-djelo! Uopće nije imao nikakvu potrebu izbaciti ideju o Kristovoj ljudskosti, niti bi Crkva na to pristala. Uostalom, u kanonskim se evanđeljima o Isusovim ljudskim osobinama vrlo mnogo govori.

6. Je li Konstantin dao spaliti ranija evanđelja u kojima je Isus predstavljen kao običan smrtnik?

Brown daje čitatelju naslutiti da je u to doba postojao golem broj rukopisa u kojima je Isus prikazan kao običan smrtnik. Ne znamo odakle mu ti podaci. Povijesni je podatak da su nakon nicejske odluke protiv Arijeva nauka njegova djela spaljena. Ali to nisu bila evanđelja. Povrh toga, nisu prikazivala Isusa kao običnog smrtnika. Gnostička evanđelja, pak, na koje se Brown poziva kao na dokaze Kristove ljudskosti, izričito tu ljudskost niječu i po pitanju božanstva mnogo su ekstremnija nego nicejska formulacija. Izravno su suprotstavljena njegovoj tezi o običnom smrtniku. Nemamo dakle podatke o postojanju evanđelja koja su se strogo ograničila na Kristovu ljudskost, kamoli o njihovu spaljivanju.

- [Da Vincijev Kod - Mašta bez granica](#)
- [ZAVJERA 1: Skrivanje »prave« židovske tradicije](#)
- [ZAVJERA 2: Crkva je zataškala Isusov brak s Marijom Magdalenom](#)
- [ZAVJERA 3: Skrivanje prave istine o Marijinu prvenstvu](#)
- ZAVJERA 4: Konstantin je krivotvorio Bibliju u četvrtom stoljeću da bi zataškao Kristovu ljudskost i nametnuo njegovo božanstvo.
- [ZAVJERA 5: Sionski priorij](#)